

«Σ' ένα κελλί φυλακής γνώρισα την ελευθερία»!

/ Γνώμες

Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης (†)

Γιατί ο Θεός επιτρέπει τον θάνατο των παιδιών; Γιατί δεν ανακαλύπτεται το φάρμακο του καρκίνου; Γιατί τόσος πόνος, τόση αδικία και τόσα δάκρυα; Δεν μπορούμε συνέχεια να μιλάμε. Ο λόγος μας θέλει πολλά αποσιωπητικά. Μερικές φορές είναι μόνο ν' ακούμε, να συμπονούμε. Είπε ένας σοφός: Ο Θεός μας έδωσε δύο αυτιά κι ένα στόμα. Πιο πολύ ν' άκουμε και λιγότερο να μιλάμε. Είναι πιο πολλά αυτά που δεν γνωρίζουμε. Δεν είναι λύση φυγής η αποσιώπηση. Είναι παραδοχή αδυναμίας. Η γνώση της αδυναμίας είναι πάλι δύναμη. Η αποδοχή της καταστάσεως ενός βαριά ασθενούς, ενός καρκινοπαθούς, είναι σημαντική. Χρειάζεται μία εκπαίδευση και μαθητεία στις λέξεις ασθένεια, που προσφέρει υγεία, υπομονή, που προσφέρει ελπίδα, αποδοχή, που προσφέρει ειρήνη, τόλμη, που προσφέρει κουράγιο. Δεν πιστεύουμε στην τύχη, στο μοιραίο, στο συμβάν, αλλά στην επιλογή του πεδίου απ' όπου ο χειμώνας θα φέρει την άνοιξη, ο πόνος την ευλογία, η πενία τον πλούτο, η στένωση την άνεση, όπως λέγει ο Α. Σολτςενίτσιν:

«Σ' ένα κελλί φυλακής γνώρισα την ελευθερία»!

Η Εκκλησία μας σέβεται και τιμά το ανθρώπινο σώμα και είναι αντίθετη σε ό,τι το φθείρει. Οι παρεμβάσεις μας σε αυτό επιτρέπονται μόνο όταν είναι θεραπευτικές. Κάθε τι που βοήθα στη φθορά του απορρίπτεται. Δεν επιτρέπεται κανένας εξαναγκασμός. Γι' αυτό και η Εκκλησία αρνείται ακόμη και την καύση των νεκρών. Οι παρεμβάσεις στο σώμα για μεταμοσχευτικούς λόγους επιτρέπονται ως πράξεις ιερής αγάπης, φιλανθρωπίας, φιλαδελφίας και συναλληλίας, ως έξαρση της αυτεξουσιότητας για θυσία και δόση αγαθή. Μπορούμε να βοηθήσουμε κάποιον μόνο να ζήσει και όχι να πεθάνει.

Είπα πολλά. Θα σας κούρασα. Να με συγχωρήσετε. Μήν τα βάλετε με τη διοργανωτική Επιτροπή. Μίλησα πιο πολύ ως ασθενής. Δεν μίλησα ως δάσκαλος. Αν κάπου η ομιλία μου προσέλαβε κηρυγματικό χαρακτήρα θεωρήστε το παρασυρμό κι εκτροπή. Πρόθεσή μου δεν ήταν να σας συγκινήσω συναισθηματικά ή να σας διδάξω κουράζοντάς σας. Ήθελα να σας ευχαριστήσω για τον κόπο των μελετών σας, για τις μετά των ασθενών σας αγωνίες, για τις προσπάθειές σας ακόμη και όταν έσβηναν πολλές ελπίδες, για το χαμόγελο και όταν σας κούραζαν με περιττές ερωτήσεις οι ασθενείς σας λέγοντας: Θα ζήσω λίγο ακόμη, γιατρέ; Για την επιμονή σας να συνεχίσετε τους αγώνες σας και στον επόμενο ασθενή, με τον ίδιο καρκίνο και το ίδιος τέλος. Τέλος, σας ευχαριστώ θερμά για την παρουσία σας και την προσοχή σας και παρακαλώ τον Θεό να σας ενισχύει πλούσια πάντοτε στο ιδιαίτερα υψηλό και ιερό έργο σας: της θεραπείας, της απαλύνσεως του πόνου, της παρατάσεως της ζωής, της επανόδου της υγείας, της διαφορότροπης θέας του θανάτου, όποτε θελήσει ο Πανάγαθος Θεός, ο Κύριος της ζωής και του θανάτου.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ιδιαίτερα σήμερα η ασθένεια αναστατώνει τον άνθρωπο. Η ασθένεια δεν είναι τιμωρία του Θεού στον άνθρωπο. Η ασθένεια του καρκίνου ταλαιπωρεί πολλούς πολύ και συχνά δημιουργεί και ψυχολογικά προβλήματα. Ο φόβος του θανάτου σ' έναν καρκινοπαθή του μεγαλώνει το πρόβλημα. Μόνο η πίστη στον Θεό μπορεί να συνδράμει σημαντικά στην υπομονή στην ασθένεια και στην αφοβία του θανάτου. Χρειάζεται σεβασμός και ορθή αντιμετώπιση του θανάτου από ιατρούς, νοσηλευτές, συγγενείς, ασθενείς. Η σωστή στάση του ασθενούς στην ασθένεια του σώματος μπορεί να δώσει την υγεία της ψυχής κι έτσι να θεαθεί ο θάνατος όχι ως κάτι το τραγικά φοβερό αλλά μία μετάβαση από τα λυπηρά στα ευφρόσυνα.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Άγιον Όρος και Κοινωνία, σελ.13-29, Εκδόσεις Αρμός, 2009